

На път за Рила

Локомотивът съ свѣткавична бързина лѣтеше презъ равното софийско поле. Картинитѣ се менѣха всѣки мигъ, завъртяха се и оставаха назадъ. Следъ много гари и спирки черното чудовище изпъшка като ранено, отпусна стоманеното си тѣло и спрѣ. Смѣнихме влака. Малката дековилка като играчка се закла тушка по сребърнитѣ релси, готова всѣки мигъ да претури пѣтницитѣ въ водитѣ на спокойно течащата Струма. Влакчето направи красивъ завои и пое презъ планината. Рила раздипляше снага и ни откриваше богатъ, красивъ кржгозоръ. Нито ржката на художника, нито перото на поета може да опише онова топло приятно чувство, което изпитва всѣки, който хвърли погледъ къмъ величественитѣ върхове, обраснали съ стройни борове и широколистна леска. Долу се чува сладкия шепотъ на Рилската рѣкчица съ ледена вода, прескачайки пѣргази гладкитѣ камъчета, пѣстървата, безгрижна въ дъното на водата — зелената морава, въ която кротко хрупатъ росна трева овчици, и звѣнливиятъ гласъ на птичкитѣ. . .

Всѣко кораво сърдце се разтопява предъ тая мила гледка.

Колко е хубава Бѣлгария! . . . Нашата малка страна, пълна съ богатства и красоти! — изтрѣгва се истинско възхищение отъ наблюдателя Швейцария?! . . .

Какво е тя предъ близкото родно чувство и красота съ която мами всѣко око нашата Бѣлгария? А всрѣдъ дивната рилска красота гордо сж изправени стениитѣ на старинния Св. Ив. Рилски манастиръ, посещаванъ масово отъ любители — екскурзианти.

Всички гледатъ съ завистливо око на природнитѣ ни богатства, което ни кара да се гордѣмъ, че сме синове на една такава страна.

Рени Мирчева — Каспичанъ

Картина

. . . Отронва гората и сетния листъ — сънува презъ тихи мъгли избистрена пролѣтъ и радостна висъ и слънчеви, селски мечти.

А татъкъ, надолу орачъ си оре. —
Небето сънува тжга
и късната есенъ му маха ржце
— за поздравъ на тиха душа.

Воловетѣ влачатъ въвъ късния день,
старинното рало, прѣстѣта
надига гърди, тя, че вѣтъръ студенъ
ще мжчи пакъ наша гора. . .

А още нататъкъ къмъ селския низъ
— отпѣва, чуй бързия влакъ
— и огнена змия подъ сивата висъ
извива по радостенъ знакъ. . .

Янко Д. Урумовъ

ХИТЪРЪ ПЕТЪРЪ БРЪСНАРЪ

Народна приказка

— Петре, като си толкова хитъръ, знаешъ ли лесно да вадишъ жбѣ? попиталъ Хитъръ-Петра единъ прости чкъ селянинъ, който охкалъ и пѣшкалъ отъ жбѣболъ.

— Зная зеръ, отговорилъ Хитъръ-Петъръ, то е лесно, седни тука на това столче.

Селянинътъ седналъ на стола, а Хитъръ-Петъръ се заловилъ за работа. Той подострилъ едно колче, забилъ го въ земята предъ селянина, осукалъ единъ якъ конецъ, вързалъ единия му край за колчето, а съ другия край добре застегналъ разклатения жбѣ. Върѣдъ столчето имало дупка; Хитъръ Петъръ отишелъ полекичка иззадъ селянина и презъ дупката го бодналъ съ една игла. Селянинътъ подскочилъ отъ болки, жбѣтъ му отхвъркналъ татъкъ-хе, две крачки надалечъ.

— Ама чедълъгъ коренъ ималъ тоя жбѣ! — рекълъ селянинътъ. — Като че ли се изтрѣгна съ бодежъ дори въ дебелитѣ ми меса!